

selsstraf. Naar det offentlige, Domsmagten, indespærrer en Mand, bør der gives ham Ret til at faa Kosten, i hvert Fald almindelig Fangekost; men den Ret har han ikke nu. Paa Forespørgsel, om man, naar man blev sat i Fængsel efter Dom, skulde sulte, hvis man ikke selv kunde betale Kosten, er der blevet svaret, at det skulde man ikke, man kunde andrage Fattigvæsenet om Understøttelse til Opholdet. For dem, der idømmes Straf for vanærende Handlinger, er det naturligvis lige meget, om de derved kommer ind under Fattigvæsenet; men for andre, der dømmes i Justitsager, Pressesager og lignende, er det højt ubehageligt og tillige højt urimeligt, at de, hvis de ikke selv kan betale Kosten, af den Grund skal kastes paa Fattigvæsenet. Jeg vil ogsaa bede den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa Oprettelsen af et Kriminalasyl, som der trænges haardt til. Indtil den seneste Tid har der f. Eks. i Aarhus Arrest i omtrent 4 Aar opholdt sig en Person, som var dømt til Frihedsberøvelse. Nu er vedkommende anbragt paa Nykøbing Sindsygeanstalt eller paa en Sikringsafdeling ved denne Anstalt. Et lignende Forhold skal have fundet Sted i Løgstør, efter hvad der er offentlig oplyst. Der bør hurtigst muligt træffes saadanne Foranstaltninger, at man kan blive fri for slikt.

Dernæst vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister, at der bliver sat Kraft ind paa at skaffe Værgeraadene mere Myndighed, og at der bliver stillet flere Midler til deres Raadighed. Kan Midlerne ikke skaffes paa anden Maade, maa der vel af de bugnende Politikasser kunne faas nogle Penge til dette Formaal. I det hele trænges der til hurtigst muligt at faa foretaget en Revision af Børneloven, thi denne Lov, i Henhold til hvilken Værgeraadsinstitutionen virker, indeholder Bestemmelser, der rummer den højeste Uretfærdighed og fuldstændige Meningsløshed som f. Eks. den, at Værgeraadene ikke maa tage sig af Børn, der lider ilde blot som Følge af Fattigdom; der maa de lade Fattigvæsenet træde til. Og Overværgeraadet følger nøje Lovens Bestemmelser. Hvis det er Fattigdom, der er Skyld i, at Børnene lider ilde, har Forældrene altsaa ikke anden Udvej end at henvende sig til Fattigvæsenet, hvorved de bliver berøvet deres borgerlige Rettigheder og gjort til anden Klases Medborgere. Det udsætter de sig nødigt for, og det gaar altsaa ud over Børnene. Men hvis der er Tale om For-

ældre eller om en Fader, der er en Drukkenbold, som vanrøgter sine Børn og lærer dem slette Ting, griber Værgeraadet ind, og det offentlige betaler for Opholdet i Børnehjemmet som Regel nu over 300 Kr. om Aaret for hver. I Almindelighed slipper en saadan Fader med et ringe Bidrag — det skal han nemlig ikendes — af 2 eller, naar det gaar højt, 5 Kr. om Maaneden for hvert Barn. Dette er et ganske urimeligt og meningsløst Forhold. Jeg kan nævne adskillige Eksempler fra et af Værgeraadene i Aarhus, som jeg har den Ære at være Medlem af, der illustrerer dette ganske tydeligt. Der var en hæderlig og arbejdsom Kvinde, der ernærede sig og sit Barn — Forsørgeren var borte — som Forretningsdame. Hun havde sin Moder, altsaa Barnets Bedstemoder, i Hjemmet til at pleje den 5 Aars Dreng, men Bedstemoderen døde, og saa stod hun alene med Barnet. Hun havde Valget imellem at opgive sin Forretningsplads for at kunne blive hjemme og passe Barnet eller faa Værgeraadet til at tage sig af det og anbringe det, imod at hun betalte, hvad hun kunde. Værgeraadet vilde gerne hjælpe, men her var jo ikke Tale om et vanrøgtet eller vanartet Barn, men kun om uheldige økonomiske Omstændigheder, og Værgeraadet havde derfor vanskeligt ved at skride ind. Ved Overvejelser med Moderen fik Værgeraadet virkelig konstateret, at denne 5 Aars Dreng en Gang havde neglet en Femøre fra sin Moder; det blev omhyggelig rapporteret til Overværgeraadet som Basis for et Krav om, at Værgeraadet fik Lov til at anbringe Barnet. Overværgeraadet sagde naturligvis, at en saadan Bagatel kunde man ikke tage Hensyn til, Værgeraadet havde at holde sig borte, der var ikke Tale om et vanartet Barn, og skulde der skrives ind, maatte der ske Henvendelse til Fattigvæsenet. Og derved blev det saa. I et andet Tilfælde, der kan anføres i modsat Retning, var der en Kvinde, der havde 3 Børn, som hun gerne vilde have Værgeraadet til at tage sig af. Der var imidlertid hverken økonomiske eller andre Grunde hertil; men hun sagde demonstrativt: vil Værgeraadet ikke tage Børnene med det gode, saa ved jeg nok, hvordan jeg skal bære mig ad med at tvinge det dertil. Og hun gennemførte sin Trusel. Der var en hæderlig, flink og stræbsom Mand, hvis Hustru døde fra deres 3 Børn. Han kunde skaffe sig Arbejde og god Fortjeneste, men efter Hustruens Død havde han ingen til at passe